

KERSTMORGEN

26 december 1971

Goeden morgen, vrienden.

Een prettige 'kerst allemaal! Het is trouwens weer een 'echt' kerstfeest geweest. Overal 'Stille Nacht, Heilige Nacht'. Mensen vermoord in Ierland, oorlogen met een enkele dag wapenstilstand, kortom, een viering in de echt christelijke sfeer. Wij hebben vele jarenlang aan dergelijke zaken op bijeenkomsten als deze veel aandacht besteed, maar er zijn ook achtergronden bij het kerstfeest. Wij zouden juist die achtergronden in deze bijeenkomst graag eens naar voren willen brengen omdat er volgens ons een zeer grote parallel bestaat tussen deze tijd waarin u leeft, en de tijd kort voor Christus' geboorte in een ver verleden.

U weet hoe de opzet van een bijeenkomst bij ons pleegt plaats te vinden: alles gaat zoveel mogelijk op basis van vrijwilligheid. Toch hebben wij voor deze bijeenkomst een soort drieluik in elkaar weten te zetten. Na mij komt een gastspreker zodat u enige vergoeding geboden wordt voor mijn aanwezigheid. Deze gastspreker stamt uit de tijd van Christus. Hij heeft, dat moet ik hieraan wel toevoegen, ondertussen nog incarnaties doorgemaakt, maar is geheel op de hoogte van de toestanden zoals zij in Palestina in die dagen bestond en weet ook iets omtrent de verhouding die er bestond tussen Rome en de joden. Hij kent, en dat lijkt mij zeer belangrijk, de situaties ook zoals deze in die dagen bestonden binnen het jodendom.

Het jodendom was een godsdienst waarin juist rond die tijd heel wat verschillende sekten tot ontwikkeling kwamen. U hebt daarvan wel eens iets gehoord. Zo waren er de Essenen en, vaak als identiek beschouwd, maar dit in wezen niet zijnde, de Esseeërs. Het verschil tussen deze sekten ligt voornamelijk in het feit dat de Essenen geheel leefden volgens de regels, maar dat de Esseeërs daarnaast nog bijzondere profetieën en regels aanvaardden. Beide groepen kenden bijzondere rituelen en beide sekten kenden eigen kloostergemeenschappen. Daarnaast de meer binnen de godsdienst met elkander strijdende groepen als de Saduceeën, de Farizeeën en vele andere.

De godsdienst is tevens de staat. Daarbinnen komen zowel ultra orthodoxen als ultra linksen en rechtsen voor, juist zoals bij u. Ook op andere punten was de toestand binnen het jodendom in die dagen wat vreemd. Denk maar eens aan de voortdurende strijd tussen de 'tempeljoden' en de Samaritanen. De Samaritanen werden meestal afgedaan met een 'die zijn minderwaardig'. Maar deze Samaritanen hadden weer roversbenden die in feite opkwamen voor de rechten van gelijkheid en zijn in opzet en streven wel enigszins te vergelijken met de beweging van de black panthers in de USA. Daarnaast bestonden verzetsbewegingen die zich verzetten tegen Rome. Er was sprake van een politiek verzet dat ageerde ten voordele van het gezag van de tempel. Er waren groepen die intrigeerden ten bate van de 'eigen vorsten' en er was een betrekkelijk actieve partisanenbeweging werkzaam die zich de 'Maccabi' noemde.

Wanneer je die periode bezielt met alle daarin optredende warrigheden, zo is er werkelijk wel enige overeenkomst te vinden met uw tijd, zoal niet in gebeurtenissen, dan toch zeker in tendenzen en werkingen. Belangrijk zijn hierbij enkele punten. Vooreerst de algemeen heersende verwarring. Het evenwicht van die oude wereld rond de Middellandse Zee was zich juist in die dagen weer eens aan het wijzigen en zowel de politieke als de economische verhoudingen veranderden dan ook zeer snel. En eenieder was erop bedacht, vooral de door hemzelf en de zijnen verworven voordelen ten koste van alles tegenover alle anderen te handhaven. Dit laatste is misschien wel de scherpst zichtbare parallel met uw dagen en uw hedendaagse praktijken. Ook voor de houding en actie van velen in die dagen was juist dit het

meest kentekenend. Het is echter niet mijn taak u alles omtrent de verhoudingen van die dagen uiteen te zetten en u duidelijk te maken wat de achtergrond was van de toen algemeen heersende verwachting van 'n Messias. Ik zou daarom nu graag even met u over uw eigen tijd willen spreken.

In deze tijd wordt een wonderlijk verschijnsel kenbaar. Aan de ene kant zien wij een enorme intensifiëring van Licht, geest en kracht optreden en aan de andere kant zien wij de krankzinniglijkende tegenstellingen die uw wereld beheersen; tegenstellingen waarbij eenieder kennelijk het goede wel wil maar er niet toe komt er ook iets aan te doen. Het lijkt mij juist daardoor buitengewoon moeilijk om je, als iemand die deelheeft aan het gebeuren, een juiste voorstelling te maken van alles wat er werkelijk gaande is. Om een voorbeeld te nemen. Iedereen weet dat milieuvervuiling binnen korte tijd fataal dreigt te worden en eenieder kan dit ook weten. Iedereen weet dat er sprake is van een toenemende overbevolking. Iedereen weet heel goed dat er langzaam maar zeker een steeds sterker isolement tussen de mensen dreigt te ontstaan, eenieder weet dat de oude tradities niet voldoende meer zijn, dat er iets nieuws zal moeten komen om de mens weer een innerlijk, een geestelijk contact met God te bezorgen. En toch wast eenieder, die beseft hoe nodig men iets zal moeten doen tegen lucht-, water- en bodemvervuiling, nog steeds met witwasmiddelen met overbodige fosfaten, rijdt men, wanneer het maar even kan, nog steeds in een auto, die heus niet altijd zelfs maar goed is afgesteld, en strijdt men nog steeds voor het machtsbehoud van een eigen, meestal, zeer kerks georiënteerde partij.

Toch zijn dit alle zaken die bijdragen tot steeds verdergaande milieuverontreinigingen, ook het laatste. Wat nogal tegenstrijdig is. De mensen beseffen heus wel, dat de gang van zaken niet deugt, maar op de een of andere wijze komen zij er niet toe er ook maar iets van werkelijke betekenis aan te doen. Indien u mij vraagt, wat voor uw tijd het meest kenmerkende is, zo meen ik, dat dit ligt in het feit, dat men weet wat er fout is, dit met woorden bestrijdt en er in de praktijk niets aan doet. Men weet bijvoorbeeld dat er sprake is van een langzaamaan ernstige overbevolking. Toch neemt men allerwege nog steeds maatregelen die eerder tot een verdere overbevolking bijdragen dan de groei van een verdere bevolkingstoename ook maar iets af te remmen. Men geeft nog steeds kinderbijslag, men verbiedt nog steeds op vele plaatsen het gebruik van de middelen, waaraan bij u de NVSH haar roem en verdienste aan dankt etc. Goed bezien is dus het kenmerkende van deze dagen wel, dat de mensen weten, maar nog niet kunnen. Dat de mensen zoeken en mogelijk zelfs iets vinden, maar dit eenvoudig nog niet kunnen geloven, kunnen verwerken. Vaak zijn de denkers van deze dagen als mensen, die een diamant vinden en dan zeggen: "Het is mooi, maar het zal wel weer een knikker, een bolletje goedkoop glas zijn. Laat ons er dus maar afblijven, om zo teleurstellingen te voorkomen". Omgekeerd zijn er natuurlijk vele mensen die knikkers gevonden hebben en die aan anderen als diamanten proberen te verkopen, maar dat is iets wat wij in alle tijden terugvinden.

Omschrijft men de gehele situatie, dan is er op een wonderlijke wijze sprake van een voortdurend afwachten. Indien u de afgelopen periode beziet - neem de laatste 20 jaren - dan zie je een enorme verschuiving van waarden. Je ziet bijvoorbeeld hoe werkelijke gevoelens van solidariteit in toenemende mate plaats hebben gemaakt voor een uiterlijke schijn daarvan die in wezen is gebaseerd op eigenbelang, egoïsme en onverschilligheid. Je ziet een godsdienstig beleven omslaan in een soort godsdienstige revolutie die echter in zich weer doelloos is en als zodanig eerder een dissipatie van de godsdienst dan een beter innerlijk contact met God en het bovennatuurlijke tot stand zal brengen. Wij zien een zoeken naar inhoud in het leven. Er zijn vele deskundigen en psychiaters die graag willen vertellen wat het is en hoe je het moet doen, maar gelijktijdig aan de andere kant een toenemend gevoel bij steeds meer mensen met de maatschappij geen contact meer te hebben, geen zin en geen betekenis meer kunnen vinden in het alledaagse leven.

Binnenkort krijgen wij met een saturnus-periode te maken, waarin al deze dingen steeds scherper op de voorgrond gaan komen en alle spanningen dreigen tot uitbarsting te komen. Juist

zoals vroeger bemerkt men, dat de mensen allen beginnen te denken in alomvattende termen als: het wordt een alomvattende crisis, een wereldoorlog, een einde van de wereld, een algeheel ingrijpen door buitenaardse wezens enz. Velen menen zelfs, dat de menselijke wereld binnen enkele jaren geheel zal vergaan. Zo is het eens geweest, zo is het nu nog. De ondergangsgedachte leeft bij zeer vele mensen op het ogenblik wel bijzonder sterk. Dit is verklaarbaar, wanneer men kan begrijpen, wat een mens tot een dergelijke wijze van denken en interpreteren beweegt. Deze mensen dromen niet van de ondergang van de wereld, omdat zij zo graag de stof willen verlaten, maar omdat zij met de wereld geen weg meer weten. De mens gelooft niet, dat, wanneer zijn wereld tenonder gaat, hij zelf werkelijk ook op zal houden met leven, persoonlijk mede zal verdwijnen, ook al is hij redelijk van zijn verbondenheid met de wereld ook in haar ondergang wel overtuigd. Emotioneel verwerpt hij de wereld, zoals die nu is en meent dat, zo die wereld maar onder zal gaan, hijzelf weer in zijn rechten zal kunnen treden, dat hij weer contact met de werkelijkheid zal kunnen vinden, weer bewust én beheerst zal kunnen leven op een volgens hem goede wijze. Op die manier verlangt menigeen naar hetgeen hij toch redelijk ook weer vreest en maakt gelijktijdig mede waar, wat hij bewust met alle middelen zou willen voorkomen.

Er zijn meer vreemde zaken in deze tijd. Neem bv. de wet. Er komen overal steeds meer wetten. Een bekend schrijver heeft eens gezegd: de wet is een idioot. Wat waar is, omdat de wet niet zelf denkt. De mensen zouden moeten denken voor de wet om haar ook maar enige werkelijke waarde en betekenis te geven. Maar de mensen denken meestal in de eerste plaats aan zichzelf en gebruiken de wet dus voor zichzelf. Vandaar, dat wij overal die krankzinnige discrepanties zien ontstaan tussen wet en rechtvaardigheid.

Neem bijvoorbeeld als voorbeeld hiervan de kwestie Pakistan. Het was wettelijk gezien het recht van het staatshoofd om een partij, die de ondergang van de staat nastreeft, te verbieden. De man klasseerde een bepaalde partij als schadelijk en verbood deze inderdaad, omdat hij voelde, dat zijn macht hierdoor in gevaar dreigde te komen. Het gevolg was een hoop ellende voor heel veel mensen, terwijl zijn land het gevaar loopt een niet onbelangrijk deel zijn gebied voorgoed te verliezen. Dergelijke reacties zien wij overigens overal. Steeds meer mensen menen alles met het stellen van regels tot stand te kunnen brengen en houden geen rekening met menselijkheden. Zoals er eens een tijd is geweest, dat mensen dachten dat, zo je je maar precies hield aan de voorschriften, de spijsvoorschriften en gedragsvoorschriften, al het andere er verder niet op aan zou komen. Die mensen meenden bv. oprecht, dat het beter was een mens op de sabbath te laten creperen, dan werk te doen om zo iemand te helpen en mogelijk te genezen. Zoals men meende, dat het beter was een medemens in ellende en armoede om te laten komen, dan je te verontreinigen, wanneer je naar de tempel moest gaan.

Ik heb zo het gevoel, dat dergelijke dingen op het ogenblik ook nogal eens voorkomen. Vele mensen schijnen ook, wanneer het om het leven en welzijn van anderen gaat, het standpunt in te nemen: wij dienen ons aan de regels te houden. Wij kunnen wel medelijden hebben, maar mogen eenvoudig niet ingrijpen, omdat er nu eenmaal regels zijn, die dit beletten. Wij houden ons aan de voorschriften en de rest komt er niet op aan. Daarbij valt het zuiver persoonlijke van verantwoordelijkheid, van contact en medeleven weg. En hoe wil je bv. middels een wet met God in contact komen? Je kunt natuurlijk van gebruiken en regels uitgaan, maar dat op zich is nimmer voldoende en wanneer een wet of regel dit contact belet, zal men haar moeten breken.

Het handelen volgens de regels heeft weer eens een hoogtepunt gevonden in de kerstviering. Dominees hebben gegalmd over het Kind, dat als Verlosser, als Messias tot ons is gekomen. Pastoors hebben, onder gerinkel van bellen en begeleid door fraaie koorzang, geroepen: "Broeders, laat ons bidden, laat ons gedenken, hoe Jezus eens als kind voor ons op aarde is gekomen....." Zij hebben het alles zo mooi verteld en er zo wijze lessen aan verbonden en toch is er geen steek van waar. Zoals zij het vertellen niet. Zeker, het gebeuren in het verleden, waarop zij zich baseren, is eens waar geweest. Maar wat heeft de Christus te maken met groepen, die hem kennelijk in de eerste plaats van node hebben als mogelijkheid om eigen

meerwaardigheid in alle nederigheid te rechtvaardigen? Wat is dit sfeertje een leugen, wanneer je komt tot de beleving van een innerlijke God, de erkenning van een kosmische eenheid, waarvan ook jij deel bent.

O, ik weet wel, dat het mooi is met de Kerst. Alom zet men kerststalletjes op, eenieder hangt weer eens zijn ballen in de boom, zet zijn piek er bovenop, vreet zich vol en zingt van de herdertjes, die bij nachte lagen, of een: komt alle tesamen. Jaja. Komt allen tesamen. Want hier is tegen de voordeligste prijs nog een extra aanbieding van kerstkransen. Zalig kerstfeest mensen en eet je a.u.b. te barsten. En als dit u niet meer lust, iemand anders heeft nog wel een bijzonder attractieve aanbieding in kalkoendijen. Ik kan al die drukte en al die versieringen wel begrijpen, maar wat heeft dit te maken met het feest van het komende Licht, met de innerlijke verlossing, de innerlijke verlichting, de hergeboorte van de mens, die bewust deel wordt van de Christusgeest? Ik geloof niet, dat je een geestelijke waarde of waarheid zult kunnen ontdekken, wanneer je handen en maag vult met drumsticks, in goed Nederlands vertaald als kalkoendijen. Men zingt dan wel het fijngevoelige liedje over de kleine tamboer, die voor Jezus in de kribbe trommelde, maar vergeet kennelijk daarbij, dat hij dit in feite niet met zijn trommelstokken, maar in de eerste plaats met zijn hart deed. Juist zoals een mens God in zich niet in de eerste plaats zal kunnen vinden en in zich zal kunnen ontmoeten door de vrome vreetfalderal van Kerstmis, maar door zijn gevoelens van verbondenheid en zijn beseffen door God met alles verbonden te zijn.

Natuurlijk, je móet het kerstfeest respecteren. Ik heb er op mijn wijze wel degelijk respect voor. Wanneer ik bedenk, hoevele middenstanders armelijker of niet meer zouden bestaan zonder deze dagen, heb ik respect voor het kerstfeest. Maar de bovennatuurlijke zin, de kosmische zin ervan valt volgens mij steeds meer weg. Wanneer ik in deze dagen uw wereld vol verwarringen bezie, vraag ik mij af: Hoe zit dat nu eigenlijk? De mensen zeggen dat zij hun auto nodig hebben, niet kunnen ontberen. Is dat werkelijk zo? Ik geloof van niet. Ik ben van mening, dat de meeste mensen een auto niet werkelijk van node hebben en dit voertuig hoofdzakelijk gebruiken voor allerlei zaken, waarin zij wel enige tijd kunnen winnen, maar gelijktijdig die tijd dan weer gedwongen aan andere zaken moeten verprutsen. Bovendien gebruikt menigeen zijn auto zelfs om even naar de brievenbus te gaan, terwijl het heel wat goedkoper en gezonder zou zijn te lopen. De mensen redeneren echter, dat zij daarvoor hun auto werkelijk nodig hebben. Er moet natuurlijk wel een beperking komen van het verkeer, een beperking ook van de hierdoor veroorzaakte luchtverontreiniging, maar zelf de auto wegdoen? Neen en nogmaals neen. Wanneer alle anderen hun auto's wegdoen, zo zegt men, zal ik er misschien ook eens over gaan denken.

Waar blijft hier het pioniersprincipe, het doen, omdat je iets juist of goed acht, desnoods ondanks alle anderen? Wanneer Jezus op aarde komt is Hij een pionier. Hij vraagt zich niet af, wat anderen ervan denken en wat voor invloed het wel zou hebben, wanneer Hij iets zou doen. Hij doet iets, omdat Hij weet, dat het juist is. Hij stelt: De Wil des Vaders in Mij is de waarheid. Ik meen, dat ook de mensen zich minder moeten gaan afvragen, wat de mogelijke gevolgen van een daad zullen zijn, of wat anderen daarvan wel zullen zeggen, maar alleen zich moet laten leiden door de vraag: Is het juist, wat ik doe? Zoals je je volgens mij niet dient te beroemen op innerlijke en paranormale belevingen of vermogens. Men zegt wel, dat iemand, die geesten kan zien, een hoogstaand mens moet zijn. Wat wel mogelijk, maar zeker niet zonder meer noodzakelijk is. Men vraagt elkaar: "hebt u wel eens het Licht gezien?" En dan lijkt het, of men leeft in een soort psychedelische lichtshow.

Als je die mensen hoort, zou je denken, dat zij voortdurend door allerlei lichten worden belaagd. Maar wat is de werkelijkheid? De werkelijkheid is een Licht dat je misschien eens een enkele keer kunt zien maar dat je voornamelijk leeft, een Licht dat een trilling of een vibratie is. Het gaat er dan ook niét om of je dit Licht voortdurend ziet. Dat heeft niets te maken met je innerlijke toestand. Het werkelijk Licht vloeit voort uit jouw toestand, uit dat wat jij bent. Want

dat doet het Licht door jou schijnen. Eigenlijk zijn dit leuke dingen wanneer je er eens over nadenkt.

Ook in Jezus' tijd waren er heel wat van die mensen, zij waren vaak bovendien bijzonder ongeduldig en in vele gevallen kun je zonder meer een parallel trekken naar uw dagen. Zo was er een soort hippiebeweging. Neem Johannes de Doper bijvoorbeeld eens - je weet wel, de man die zijn hoofd kwijtraakte over een danseres. Deze man was, goed bezien, ook een soort hippie. Hij was langere tijd lid van de Essenen - niet dé Esseeërs dus - maar werd door die groep uitgestoten omdat hij een gedrag had waar men het niet bepaald mee eens was. Die man liep bijvoorbeeld met dierenhuiden rond zijn lichaam. Kijk maar eens naar de hippe vogels van deze tijd: zij zullen soms vanwege de prijs zich tevreden moeten stellen met nylonvacht, maar als het even kan lopen zij met dierenhuiden om. Johannes was tégen de bestaande maatschappij en vele van zijn toespraken kwamen neer op een: Het oude is voorbij, laat u dus dopen in naam van het nieuwe. Velen volgden hem - en andere soortgelijke profeten, omdat zij eveneens tegen de bestaande toestanden waren, zich onzeker gevoelden, afstand wilden nemen van de maatschappij. In deze dagen zijn er al even veel mensen die iets dergelijks nastreven of proberen te bereiken, ook al noemt de mens zich misschien hippie, de ander oranjevrijstater, of alleen maar modernist.

Marxist, provo of wie dan ook, allen roepen zij luidkeels uit dat er iets nieuws moet komen. Zo was het in de oude tijd, zo is het ook vandaag.

Want ook in Jezus' dagen waren de spanningen in de maatschappij voor velen ondraaglijk. Onder dergelijke omstandigheden kijkt eenieder uit naar een verlosser, Het is dan ook geen wonder dat bijvoorbeeld een voorzitter Mao in deze dagen voor zeer vele mensen, zoals elders een Castro, een Che Guevara, tot profeten en verlossers zijn geworden. Want men heeft het gevoel dat het niet meer verder gaat in deze dagen, zeker niet op de oude wijze. Het oude, dat zogenaamd gedegene is vermolmd, is murf, is verrot. Ik stik daaraan in het leven, ik kan niet meer leven, niet meer ademen, ik ken geen vreugde meer, zo zeggen de mensen, dus waar is de verlosser, waar is de Messias?

O zeker, men spreekt over de moderne verlossers niet meer als een godheid die zich op aarde openbaart. Maar toch zoekt men naar een verlosser, naar een wonder, waardoor de wereld opeens zal kunnen vorderen. Men zoekt naar een Emmanuel, men zoekt naar een bevrijding, en al uw dagen worden door dit zoeken doortrokken. De een zoekt het in het paranormale, de andere in spiritisme, de derde misschien in het een of andere genootschap. Allen kennen zij een voorbeeld en grijpen daarnaar, het beschouwende als 'de koning, die ons vrij zal maken', zoals Jezus in zijn dagen ook door vele mensen werd beschouwd, zeker op bijvoorbeeld palmzondag. Men zag Jezus niet als een kind, dat op aarde gekomen was om te leven en te lijden, maar als een man, die Rome zou uitdrijven en overwinnen, die de grootheid van Salomons dagen zou herstellen, een man die Israël weer zou brengen tot grote welvaart en het een eerste plaats onder alle volkeren zou verzekeren. In de ogen van velen die Hem volgden, was Jezus de man, die de vele belastinggaarders, die hen kwelden, zou doen kruisigen of stenigen, zo wraak mogelijk makende en zijn volgelingen geleidende tot een rijk van vrijheid en geluk.

Wat doen de mensen van vandaag? Ook zij dromen dat, wanneer maar eenmaal de leer van Moskou, Peking of een ander overwint, de wereld opeens anders zijn zal, een rijk van vrijheid, een wereld waarin de mens weer welbehagen in het leven zal kunnen ervaren. Ook zij zoeken naar iets wat hen vrij zal maken van de onderdrukking waaronder zij al dan niet vermeend lijden. Maar is dit dan waar? Jezus bracht de wereld uiteindelijk meer het zwaard dan de vrede, ook al bracht hij vrede in de mens. Maar dat was een ander soort vrede, dan men van hem meende te mogen verwachten. Ik geloof dat Marx, Lenin, Mao, Castro, en anderen zo goed als bijvoorbeeld een Nixon, de mensen wél degelijk een boodschap brengen, maar geen boodschap die uiterlijke vrede kan brengen, doch dat zij ten hoogste de mens een innerlijke zekerheid, innerlijke vrede, het gevoel in de wereld een bestemming en doel te hebben, kunnen geven.

Wanneer alle hogere geestelijke krachten op aarde actief worden, zo is dat als de laatste Wereldleraar heeft gedaan, een werken, een boodschap die niet eens in uw dagen meer de kans heeft het eens tot een godsdienst te brengen, maar men eerder een levenswijze, een levensfilosofie tracht te brengen, gewoon omdat het niet meer mogelijk is bevrijding te brengen en een einde te maken aan de vele spanningen en kwalen van uw wereld langs uiterlijke wegen.

Het is Nativité, het feest van de geboorte en, o zeker, het herdenken van de geboorte is reeds voorbij en de wapenstilstanden, die even heersten, worden op in de wereld op het ogenblik reeds weer verbroken omdat men bang is dat bij een langere rust een vijand misschien een voordeel zou kunnen behalen. Het feest van de geboorte is op het ogenblik praktisch reeds voorbij omdat er niets werkelijk geboren is. Maar wanneer een mens in deze dagen innerlijk herboren wordt, waardoor er in hem een nieuw licht ontstaat waar hij van zichzelf uit leert leven, niet volgens de uiterlijkheden van de wereld, maar volgens de innerlijke waarheid die steeds in hem is, zal deze mens de enige mogelijkheid vinden om op deze wereld waarlijk gelukkig te zijn, omdat hij waarlijk vrede in zich kan vinden en deze zo aan anderen kan brengen. Dit, zonder óóit te domineren. Dan pas is het waarlijk kerstmis. En dit is elke dag opnieuw voor velen mogelijk, bereikbaar.

Uw tijd is erg onrustig. Overal zijn oorlogen, overal zijn mensen, die een greep naar de macht willen wagen of reeds hebben gewaagd, omdat zij kennelijk weten dat het beter is, dat een enkele mens de dwaasheden begaat die anders veel trager zouden worden begaan door een parlement. Overal op de wereld zijn mensen die zoeken naar een uitweg voor de menselijke moeilijkheden, vaak met het gebruik van wetenschappen en al dergelijke zaken. In het verleden is het op aarde reeds vaak ongeveer zo geweest en in de toekomst zullen dergelijke perioden steeds weer op kunnen treden. Maar je kunt eerst werkelijk aan een verlossing denken, een verlossing vinden, wanneer niet de wereld moet veranderen, maar de mens moet veranderen. Niet een nieuwe wetenschap zal deze wereld tot iets kunnen maken, dat opnieuw goed en gelukkig is, maar de mens moet in zich de wetenschappen ontdekken, waardoor het hem mogelijk is de waarlijk goede zaken in de wereld te beschermen, te stimuleren en gelijktijdig zijn contact met een geestelijke waarheid kan blijven gevoelen. Dat is dan mijn beeld van uw wereld. Het lijkt misschien wat pessimistisch. Maar wanneer je, waar dan ook, voornamelijk kijkt naar alle rommel die er is, zal het beeld altijd zo zijn.

Wij hebben echter niet gekeken naar de geestelijke krachten, naar het wezen en werken ook van God. Soms denk ik wel eens dat God een beetje aan Philips doet denken: Hij maakt zijn radio's, daarom zijn er mediums, profeten, bezielde mensen. Hij vertoont soms ook wat tv., want ook verschijningen komen voor. En bovenal lijkt het mij vanuit mijn wereld toe, dat er door God enorme stofzuigers worden gemaakt. Er zijn goddelijke krachten die de wereld toch steeds weer reinigen, ondanks alle rommel. Maar voor de mensen is dit proces natuurlijk niet aangenaam. Je voelt je dan, naar ik mij voorstel, een vlo die zojuist zich vol heeft gedronken op de hond en voor enige ontspanning juist is afgestapt op een tapijt en daar een monsterlijke stofklop-veegzuiger op zich ziet afkomen. Die vlo is doodsbang, vraagt zich waaraan hij dat nu toch verdiend heeft en vreest, na enkele te harde kloppen, in de zak te belanden. De vlo in het voorbeeld voelt zich bedreigd, al is het maar, omdat een onverwachte en volgens het insect niet in de wereld passende invloed optreedt. De mens zal zich tijdens een dergelijk reinigingsproces volgens mij net zo gevoelen. Maar God reinigt. Die reiniging brengt natuurlijk niet altijd dat wat de mensen als schadelijk, vuil en verwerpelijk beschouwen. De reiniging is geen redress van stoffelijke condities maar eerder een stap verder in een geestelijke evolutie voor de gehele mensheid. In een dergelijk proces, van reiniging zal op de wereld veel verdwijnen aan mogelijkheden en waarden, maar dat betekent dan ook, dat andere waarden kunnen ontstaan of mogelijk kunnen herontstaan. En de processen, die de wereld verontreinigen, komen door dit alles niet eens tot stilstand. Want, huisvrouwen, u weet zelf uit ervaring dat u nog net klaar bent met stoffen en stofzuigen, of overal begint het stof reeds weer te vallen. Zo is het altijd. Ik geloof, dat deze tijd een van de punten in de ontwikkeling is, waarin God zijn grote stofzuiger weer eens in zal schakelen om het oude, het onbruikbare, het vervallene, op te nemen en

daarvoor iets nieuws te geven. Ik meen dat een dergelijk gebeuren ook kentekenend is voor de kersttijd, voor een geboorte van Christus, of - zo u een oudere zegswijze prefereert- de komst van het Licht door de overwinning op de langste nacht.

En hiermede eindig ik dan mijn betoog en zou gaarne het woord willen overgeven aan de tweede spreker. U krijgt daarna nog een slotspreker, zoals u reeds uit de term drieluik hebt begrepen. Het is geen 'wie van de drie', geen radio of tv. programma met een vaste ontwikkeling en afloop, maar eenvoudigweg een reeks van beelden waarin elk van ons tracht iets meer licht te werpen op de betekenis en mogelijkheden van het kerstfeest. Ik hoop dat u mij zult vergeven dat ik de tijd die mij ter beschikking is gesteld heb gebruikt om ook enigszins de tijd, waarin u leeft, vanuit mijn standpunt te karakteriseren. Laten wij nu het woord geven aan degene die de oude tijd karakteriseert, opdat na hem degenen kan komen, die een eigen conclusie voor heden en toekomst, ook in verband met het kerstfeest en de betekenis daarvan, voor u zal trekken. Ik dank u voor uw aandacht.

Goedemorgen.

Vergeef mij. Ik moet een kort ogenblik eerst de spraak herwinnen.

In de tijd, waarin ik leefde, hoopten de mensen op de komst van een gezondene. Ikzelf was geen jood. Maar omdat ik lange tijd dienst heb gedaan in landen waar de joden woonden, werd ik op de duur geboeid door hun wijze van leven, van geloven, van redeneren. De situatie was in mijn dagen ongeveer als volgt: Rome was een grote staat geworden, had vele veroveringen gemaakt, zoveel zelfs dat er geen Romeinen genoeg waren om alle gebieden te bezetten. Het gevolg was dat voor mij en mijn soortgenoten een plaats in de legioenen van Rome was weggelegd, zodat wij de adelaars volgden langs de wegen en de macht van Rome tot uitdrukking brachten.

Nu moet u niet denken dat soldaten allen onmensen zijn. In die tijd - de periode, dat Antipas juist als vorst bevestigd was, een klein, koloniaal mannetje als zetbaas - gehoorzaamden wij natuurlijk alle bevelen. Maar dat betekende nog niet dat wij nu graag alle mensen wilden beroven of mishandelen. Maar natuurlijk neem je het niet wanneer men je uitscheldt of je bedriegt, want je moet de macht van Rome hooghouden en bovendien: wanneer zij overvloed hebben en een soldaat van Rome ook maar iets tekort zou komen, zo past dat niet. Ik weet dat men ons beschouwde als een plaag, erger dan sprinkhanen. Maar het was onze schuld niet dat zij hun belastingen niet wilden of konden betalen. Er waren uiteindelijk heffingen voorgeschreven die heffingen waren nu eenmaal verpacht en wanneer de pachter klaagde dat niemand aan zijn verplichtingen voldeed en onze hulp inriep - waarvoor hij meestal aan de een of andere centurion een behoorlijke som betaalde - kwamen de soldaten en waren bereid om desnoods alles weg te halen. Voor de mensen was dat natuurlijk wel jammer. Wij voelden dat heel goed aan. Maar wanneer iemand zich tegen je verzette, was dit verzet tegen Rome en moest een voorbeeld gesteld worden. Dan stak je in brand wat maar branden kon en nam je alles mee wat maar mee te nemen was, schulden of niet. Maar je bedoelde het toch over het algemeen heus niet kwaad en probeerde meestal de zaak toch eerst in der minne te schikken.

Nu waren de joden zelf ook een eigenaardig volk. Ik weet bijvoorbeeld dat bepaalde geslachten bijzonder geëerd werden. Die mensen betekenden soms geheel niets, hadden niets, maar zij stamden nu eenmaal van een beroemd iemand af en daarom kregen zij altijd wel weer hulp, een baantje en werd hen steeds de nodige eer betoond. Nu was dit misschien nog niet zo bijzonder, want mij werd vele malen verteld dat men in de stad Rome - waar ik nooit ben geweest - onder de patriciërs ook dat soort mensen aan kon treffen. Het vreemdste was misschien nog wel bij de joden dat zij onderling zoveel vochten. U denkt misschien dat het rustig was in het bezette land? Ik heb er het een en ander van meegemaakt, in Syrië, in Hellas en andere landen en kan u alleen maar zeggen dat meer dan elders de mensen er steeds weer bezig waren ruzie te maken en met elkaar te vechten. Ik heb gezien hoe leerlingen van de een of andere wijze man, alleen

omdat zij een bepaalde stelling juist vonden, de straat op gingen om te vechten met leerlingen van een andere godsdienstleraar. En ik ben ervan overtuigd dat zij elkaar, wanneer wij er niet telkenmale tussen waren gekomen, voortdurend zouden hebben gestenigd en doodgeslagen.

De meeste joden waren zagezegd vroom, maar er waren er heel wat die voornamelijk maar deden alsof. Vele rijke joden waren ook nog Romeins burger. Daar moest je erg voorzichtig mee zijn. Uiterlijk waren die mensen joodser dan de meeste joden en ijveraars in hun godsdienst. Maar ja, zij hadden betaald voor burgerrecht, iemand omgekocht. Die joden hadden dan weer het gevoel dat zij meer mochten en meer konden doen dan ieder ander, waar vele andere joden het dan weer niet mee eens waren, waardoor er ook wel eens rellen ontstonden. Er waren veel mensen die waren voor het strikt houden van allerlei regels die zij hadden. Met die lui kon ik nog wel een beetje meedenken, want als die regels werden geschonden plachten zij er even hard tegenaan te gaan als wij, wanneer de macht of het aanzien van Rome in gevaar kwamen. Een groep deed wel bijzonder vroom en dat waren wel de gemeenste knijpers, als je het mij vraagt. Witte gewaden met liefst gouden kwasten, weet u wel, dingen op hun voorhoofd en zo. Wij zeiden vaak, dat de vrouwen hen geen horens hoefden op te zetten omdat zij dat zelf al deden. Lacht u maar. De gehele dag liepen die kerels met gebedsriemen om hun armen plechtig rond te stappen, zo van 'kijk toch eens, hoe goed ik ben'. En ondertussen waren zij vaak in staat een ander voor een enkele shekel te vermoorden. Wanneer je een paar jaren lang niet veel anders te doen hebt dan dat soort dingen te bekijken, ga je je toch wel het een en ander afvragen. Ik weet wel dat in mijn tijd Rome ook niet veel meer was, en wij barbaren waren nog stommer, want anders hadden wij nooit zo trouw voor Rome gevochten omdat wij een bepaalde veldheer meenden te kunnen vertrouwen.

Maar zeg nu eens eerlijk: is een land als dat van de joden nu werkelijk een land, waar je de enige ware God of een uitverkiezing kunt verwachten? Goed bezien was dat land het rommelhoekje van Europa, van het gehele imperium. En toch hadden die mensen wel een heel vreemd geloof: velen geloofden dat er eens iemand zou komen die hen alles terug zou geven wat zij ooit kwijt waren geraakt. Ik heb een paar van die gasten gezien, van die messiassen. Ofschoon de meesten onder hen, wanneer u het mij vraagt, eerder piassen waren. Kerels die vaak uitgehongerd waren, in voden rondliepen met brandende ogen - zoiets van 'de waanzin is reeds op hol' - en vele wonderen verkondigden, terwijl zij soms wel eens wonderlijke dingen deden - en ik weet niet, hoe zij dat klaarspeelden. Wanneer er ergens iets niet in orde was en zo een kerel in de buurt was, beweerde die meestal dat hij alles wel even in orde zou maken. Een stel van die kerels is gestenigd door mensen die zij van de wal in de sloot hadden geholpen en Herodes heeft er, naar ik meen, ook nogal een paar opgeruimd. Een paar van die mensen hebben het er nog levend afgebracht, omdat zij werden uitgestoten en beschouwd als bezetenen.

In die wereld die helemaal niet zo mooi was als het u misschien lijkt, in een wereld waar de tempelpriesters en oversten kuisheid predikten, maar wel danseressen verhuurden die onder ons gezegd en gezwegen het beste en het vaakste dansten onder vier ogen, zouden dan alle wonderen moeten gebeuren? Dat, terwijl de hoge huichelaars aan ontucht verdienden en gelijktijdig predikten dat eenieder toch vooral trouw aan de wet, heilig, kuis en zuiver diende te zijn? Nu ja, u moet van mij niet verwachten, dat ik veel respect heb voor een dergelijk volk. Maar opvallend was het wel, dat juist een dergelijk volk een zo groot vertrouwen op kan brengen en tegen alle rede in steeds weer kan geloven dat er ergens een oplossing is. Dat heeft mij dan ook steeds weer verbaasd. Nu waren er ook van die halve messiassen die met een bende de bergen introkken en van daaruit steeds weer aanvallen deden - vooral wanneer er geen Romeinen in de buurt waren. Maar er is wel een enkele van die ploegen geweest, waar wij werkelijk last mee hebben gehad. Die zaten ergens in de buurt van Samaria in de bergen. En elke keer, wanneer er op de wegen een Romeins transport langskwam, doken zij ineens op. Veel wisten zij overigens niet van vechten af, maar een ding moet ik hen toegeven: zij hadden moed. Uiteindelijk zijn zij natuurlijk allemaal over de kling gejaagd. Natuurlijk. Toch waren het goede kerels.

Wanneer ik een woord mag lenen - want ik moet het op het ogenblik doen met de hersenen die ik voor het ogenblik ter beschikking heb - zou ik zeggen dat de meeste joden in die tijd echte lapschwansen waren. Nu is het zo dat in die dagen inderdaad een volkstelling uitgeschreven werd door Augustus. Misschien gelooft u dat hij werkelijk eens wilde weten hoeveel mensen er in zijn rijk woonden? Nu, vergeet dat maar rustig. Hij wilde alleen met zekerheid weten hoeveel belasting hij zou kunnen vorderen. Wat dat betreft geloof ik trouwens dat er onder de mensen niet veel veranderd is. Het is ook waar dat zij volgens hun geslacht werden ingeschreven. Dat is ook weer begrijpelijk: wanneer je iemand van een bepaalde familie te pakken had, zo was er tussen die geslachten een zekere saamhorigheid en waren de anderen meestal wel bereid er iets aan te doen, te betalen en zo. Daarom werden zij dus naar hun geslacht ingeschreven.

Volgens mij is het daarom ook wel waar dat een man met zijn verloofde naar een bepaalde plaats moest trekken. Maar die verloofde was meer een proefvrouw. Want die joden trouwden pas echt wanneer het eerste kind onderweg was. Dan wisten zij tenminste zeker dat er sprake was van een vruchtbaar huwelijk. Dat zij gezamenlijk ingeschreven werden in Bethlehem lijkt mij eveneens wel waar. Maar van de ster, waarover in uw dagen zoveel wordt gesproken en geschreven heb ik niet zo gek veel gehoord. Er was wel bij ons in die dagen een wisselaar - een Sumeriër - die ons vertelde, dat er tekenen aan de hemel waren, maar wat het nu precies was weet ik niet en heb ik niet kunnen zien. Naar hetgeen ik daarover in volgende incarnaties heb gehoord, moet het een soort komeet geweest zijn. Maar al was ik in die tijd in Palestina gelegerd, ik heb er zelf niets van gezien, dus veel bijzonders kan het niet geweest zijn. Wel weet ik dat rond vier maanden nadat over dat teken aan de hemel werd gesproken, er werkelijk een paar belangrijke mensen in Jeruzalem zijn geweest die navraag deden naar de geboorte van een wijze of messias.

Overigens zou dat geen opzien gebaard hebben, wanneer niet iemand tegen Herodes gezegd had, dat hij nu binnen korte tijd voor zijn verdorvenheid zou moeten boeten. Moedig was dat wel, maar erg stom ook. De man riep het de vorst in zijn gezicht en heeft daarna het daglicht niet meer terug gezien. In ieder geval veroorzaakte dat wel een grote opschudding. Een zekere Ebenezer en een zekere Barnabas zijn toen met de mensen van de tempel aan het praten gegaan en Herodes kreeg de zenuwen. Ongeveer zes maanden later hebben zij er toen mensen op af gestuurd om er iets aan te doen. Zes maanden later, echt ambtelijk. Kijk eens, wanneer je een soldaat bent en iemand komt met een spies op je af, breng je je schild omhoog en kijkt, wat je hem aan kunt doen. Goed. Mogelijk was er een echte Messias geboren. Maar moet je, wanneer je na ongeveer vier maanden daarover iets hoort, eerst een hoop gaan kletsen en nog zes maanden wachten, voor je er iets aan probeert te doen? Stel je voor dat bij het oversteken van een rivier iemand zijn zwemblazen kwijtraakt en op het punt staat te verdrinken. Stel eens, dat al zijn kameraden dan rustig naar de kant terug zouden gaan en eerst eens een vergadering zouden gaan houden om eens na te gaan, of en hoe zij de man eventueel zouden kunnen redden. Volgens mij kun je dan beter voortgaan en de man zo laten verzuipen.

Waar was het overigens ook wel dat de mensen in die tijd werkelijk wel behoefte hadden aan een verlosser, want zij werden geloof ik wel heel erg voor belastingen en zo uitgebuit. De hoge heren, de grote handelaren en zo kwamen er wel redelijk goed vanaf, dat is daar zoals het altijd is geweest. Maar de gewone mensen, de landbouwers en handwerkers hadden het helemaal niet goed. Maar zij waren zo overtuigd van hun eigen gelijk, weet u. Wanneer zij na hadden moeten denken over een mogelijkheid de toestand te veranderen, stonden zij in kale zaaltjes uit rollen te lezen. Ik heb in die incarnatie geen rollen of boeken kunnen lezen. Maar dat heb ik nooit betreurd, omdat er zoveel andere dingen waren die volgens mij veel interessanter waren. De verdeeldheid van die mensen heeft mij overigens altijd weer verbaasd. Wanneer je nu al een verlosser nodig hebt, dan ga je toch niet met elkaar er over vechten, wie en waar de juiste verlosser is, maar kijk je eenvoudig wie er het meeste van de verlossing terecht brengt. Maar ik heb het zo vaak gezien: slaven willen vrij zijn, maar in plaats van tesamen voor die vrijheid te vechten, vechten zij onderling wie de meeste vrijheden zal bezitten binnen de slavernij.

Een rare wereld in die tijd. Er was bijvoorbeeld in die dagen al sprake van dat wij de tempelschatten van Jeruzalem op een gegeven ogenblik weg zouden moeten halen. Daarom werd de vesting in de stad uitgebouwd en versterkt en werden bij de rede kaden gebouwd. Ik heb in een latere incarnatie gehoord, dat het uiteindelijk ook is gebeurd. Wij spraken reeds toen over de mogelijkheid, want wij hadden voor de God van de joden niet bepaald veel respect: hij had iets voor zijn volk kunnen doen, maar je bemerkte er niets van en bovendien wilde hij dan nog een enige god zijn ook. Onder de omstandigheden op zijn minst wat overdreven, vond ik. Vooral als iemand de enige waarheid wil kennen en verkondigen, lijkt mij dat heel erg overdreven. Maar die mensen hadden allen de enige waarheid, vochten om een enkel woord en leefden er volgens mij allen even vreemd door. Zij spraken over de heiligheid van bezit bijvoorbeeld en stalen als de raven. Zij bedrogen elkaar en wanneer iemand die bedrogen was, dan zijn schulden niet meer kon betalen, werd hij voor enige tijd tot slaaf gemaakt. En dat terwijl de wetten van hun God dergelijke dingen niet toestonden, zover ik het kan bezien. Een rare situatie.

In mijn tijd moest er dus een verlosser komen. Ik zeg nogmaals, dat ik voor dit volk niet bepaald veel respect had. Er waren dappere mensen onder, maar het merendeel was alleen maar voortdurend aan het schreeuwen over eigen uitverkoren zijn en deed verder niets. In die tijd hebben ik enkele mensen ontmoet die ook tegen een soldaat van Rome rustig over een verlosser dorsten spreken die niet bang voor je waren en je toch niet aanvielen, mensen die je, wanneer het zo uitkwam, rustig iets aanboden wat je nodig had, maar even rustig je iets vroegen zonder daar onmiddellijk iets tegenover te stellen. Mensen die zich niet als slaven gedroegen, die niet alleen tot je kwamen, wanneer zij een gunst wilden hebben, maar ook rustig even een dronk water vroegen. Zover ik het kon begrijpen, waren zij volgelingen van de een of andere zonderling. Deze mensen hadden iets van binnen. Zij waren ook glashard. Je kon hen er bijvoorbeeld niet toe krijgen geweld te plegen of te schelden, terug te slaan. Toch was het geen lafheid, want zij bleven rustig staan, waar zij meenden te moeten staan en lieten zich aframmelen zonder een stap terug te gaan. Tegen die mensen voelde je je vaak machteloos. Weet u waarom? Omdat zij, wanneer je hen afgerammeld had en een van de kameraden zich bezeerd had, zij nog rustig in staat waren hun eigen wonden te vergeten en je maat te gaan verbinden. Rare mensen. Het waren mensen, die als het ware werden verteerd door iets van binnen. Die mensen zijn het, geloof ik, geweest, die, wanneer er ooit een werkelijke messias is geweest, de bron zijn geweest voor zijn leer en daden.

Ik heb natuurlijk nu tot u gesproken vanuit mijn weten en leven in een bepaalde incarnatie. Hoe zou ik ook andere dingen kunnen zeggen en toch mijn eigen ervaren weergeven? Ik zie het nog steeds voor mij: Het betrekkelijk droge land, dat hier en daar opeens doorsneden wordt door vruchtbare streken. Ik zie nog de boomgaarden, de kudden op de hellingen, de kleine dorpen en de vrouwen die naar de put gingen. Ik zie het alles nog voor mij. Om het land, de mensen, het gebeuren te kunnen begrijpen, moet je teruggaan tot dat land en tot die tijd. Ik ben nooit een heilig boontje geweest. Mogelijk daarom, ben ik ook nooit om mijn loontje gekomen. Ik ben altijd tekortgekomen en viel voor Rome, terwijl een ander er met de plunder vandoor ging. Later ben ik nog eens gestorven als de vertrouwde van een condottière, die er met de krijgskas vandoor ging en zo is het doorgegaan. Maar één ding heb ik geleerd: dat de mensen met die vreemde ogen, de mensen die niet bang zijn, maar die ook niet meer schijnen te kunnen haten, sterker zijn dan ieder ander.

Ik heb - later - geleerd, dat Jezus Christus geboren is om de mensen te verlossen. Maar volgens mij is de werkelijke verlossing er dan toch wel vooral een geweest van de vreemde angst en eigenwaan die altijd zoveel mensen gevangen en geboeid heelt gehouden. Want Rome heeft Jeruzalem vernietigd. Het jodendom is verspreid over de wereld - niet omdat hun godsdienst slecht was, of hun geloof niet deugde, - maar omdat zij niet deugden, omdat zij het vertrouwen in een innerlijke waarheid terug moesten vinden, een innerlijke waarheid die belangrijker en sterker is dan al het andere. Voor de christenen geldt voor mij precies hetzelfde. Uit de noden van een tijd wordt ook de kracht van een tijd geboren. De christenen zijn sterk geworden, omdat

er velen ware, die martelaar dorsten zijn. Het jodendom ging ten onder aan intriges om macht te herwinnen en te behouden, niet aan een macht die men zei te dienen. En zo gaat het altijd.

Men heeft mij gevraagd u een beeld te geven van die dagen. Uit mijn woorden ligt het beeld nu reeds duidelijk voor u, naar ik denk. Een uitgebuit land. Armen die vertrappt worden en rijken die profiteren en handeldrijven met Rome. Een tempel die alleen denkt aan de tempelschat en de offerdiensten die de naam van God gebruikt om eigen hoogheid te bewijzen en vergeet dat God in alle anderen eveneens aanwezig is en ook voor hen bestaat. Een land waarin de mensen doodgooien, omdat zij een verschil van mening hebben dat mogelijk niet méér dan de interpretatie van een enkel woord in hun thora betreft. Mensen, die elkaar bestrijden, onrecht plegen en gelijktijdig klagen over het onrecht dat de wereld hen aandoet. In die tijd is uw Messias geboren, in die dagen heeft Jezus op de wereld geleefd, in de tijd was de enige verlossing die denkbaar was, het verlost worden van de gebondenheid aan de buitenkant, aan de uiterlijkheden. Wanneer je het achteraf bekijkt, is het beter duizendmaal aan het eind van een incarnatie als dwaas te sterven dan lang te leven met eigen baat voor ogen en verder niets.

Dat is mijn mening. Mogelijk is dit alles volgens u niet erg in overeenstemming met de sfeer van de tijd. Maar daar kan ik ook niets aan doen. Ik heb het uiteindelijk met eigen ogen gezien, zelf beleefd, zoals bijvoorbeeld eens bij een paasfeest: de vroomheid liep de stad uit en de rovers liepen de stad in. En als het erop aankwam God te gedenken en Zijn Macht, dan waren er heel wat van die mensen die meenden dat zij deze macht tegenover anderen wel even zelf in handen konden nemen.

Dit laatste zou u, ook in uw dagen, als voorbeeld kunnen dienen en tevens, als inleiding voor de volgende, ja, wat, 'kletsmeier' is niet netjes. 'Spreker'. Juist. Als inleiding voor de eigen sprekers van jullie groep die hier wacht. Wat mij betreft: Ave, gegroet. Degenen, die nog leven, groeten u.

Vrienden,

Wij hebben geprobeerd u op deze dag een beeld te geven van zowel uw eigen tijd als die van een ver verleden. Tussen deze twee tijden ligt een band. Deze band noemen wij Jezus, de Christus, de verlosser, maar zeker ook en bovenal de uiting van een goddelijke liefde. Wanneer je in de tijden, waarin u leeft - of in welke tijd of sfeer dan ook, waar je leeft - een ware verlossing en vrijheid wilt vinden, dan moet je uitgrijpen naar de kracht die de Goddelijke Liefde is. Doe dit niet in overbodige vroomheden, in een pseudo nederigheid die gelijktijdig alle eigen verantwoordelijkheid pleegt af te wijzen, maar in een werkelijke en ware aanvaarding van de innerlijke lichtende kracht, waardoor het je mogelijk is te leven naar waarheid en de kracht der waarheid uit jezelf voort te brengen, tot zij de wereld leert omspannen. God is liefde. God is vrede. God is de vrede die in jezelf leeft. God is de aanvaarding van het Zijn en de verbondenheid met het zijnde.

Wij kunnen in uw dagen spreken over al hetgeen verkeerd is en over alles, wat gedoemd is onder te gaan. Maar deze dingen gaan voorbij. Men kan spreken over de dreiging van de werkeloosheid. Maar over 10 jaar zal niemand daar meer veel van bemerken. Men kan spreken over de verontreiniging van de natuur, maar de mens zal leren daarmee te leven. Men kan spreken over de dreiging van een allesverslindende oorlog. Maar de mensheid zal voortbestaan, de kracht in de geest zal voortbestaan en de geest zal voortbestaan. Dergelijke dingen zijn onbelangrijk, van voorbijgaande aard, wolken die drijven langs het uitspannel van de werkelijkheid. Maar ik zeg u dat er een waarheid is die altijd belangrijk is. De innerlijke waarheid, - zonder welke wij niet ontkomen aan onze droom vol illusies, niet ontkomen aan de gebondenheid in leven, wereld en sfeer.

Wij herdenken ook nog op deze dag, dat eens volgens de verhalen een kind geboren werd in Bethlehem. Wij herdenken ook op deze dag het bijna onnozele begin van een verlossing, van een denkwijze die geheel de wereld zou beïnvloeden en het lot van de mensheid voor een groot deel en voor lange tijd zou bepalen. Wij herdenken het kind dat later van zichzelf zeide, de weg en de waarheid te zijn. Weg en Waarheid. De weg om tot God te komen toont het kind ons, maar niet wanneer wij vol afhankelijkheid zeggen: "Doet Gij het, Heer." Maar wanneer wij vertrouwen op hetgeen er aan waarheid en wijsheid zelfs door vele eeuwen heen nog terug klinkt tot in uw tijd, voor onszelf daarin kunnen geloven en daarin kunnen vertrouwen.

De oorlogen die dreigen, gaan voorbij. Het geweld zal mensen verzwelgen, maar mensen zullen vrij opgaan tot de sferen. Wat meer is: mensen zullen leren vrede op aarde te brengen door niet te strijden maar te dienen in vrijheid, bewust, vanuit eigen wil en in een eigen streven. Het licht en de waarheid, zoals zij zijn door de tijd - en ook op deze dag -, zijn zij een licht en een waarheid die door alle tijden heen de mensen hebben bereikt en hen hebben bezielde. Het licht en de waarheid zijn de innerlijke kracht, waarop uiteindelijk eenieder zichzelf zal baseren, de hergeboorte die je in jezelf vindt, de innerlijke bevrijding die, eerst gestuwd door de krachten van anderen, maar later meer zelfstandig, een ontplooiing mogelijk maakt in een werkelijke onthechting.

Niets is belangrijk. Niets in de vormenwereld is blijvend. Bloemen verwelken, huisdieren sterven en ook mensen gaan heen uit de wereld van vormen. Slechts een ding leeft voortdurend: de gehele vibrerende, kloppende werkelijkheid die je het Ik noemt, de ziel, de kracht, de eeuwigheid. Dat is hetgene waarin het kerstgebeuren zich kan voltrekken. Dat is hetgene waarin in deze tijd het Licht opnieuw herboren gaat worden.

Misschien zou ik als een Johannes hier mijn stem moeten verheffen, zeggende: Ik ben de stem eens roependen in de woestijn, ik ben de stem die Hem aankondigt, die komt, de kracht die in deze wereld zich zal ontplooien. Want waarlijk: de komst van de Verlosser is nabij, de kracht van het Licht is nabij, dichterbij dan gij denkt. De werkelijke verlossing van deze wereld, die in uzelf mede moet geschieden, de geboorte van een geheel nieuw bestaan, van geheel nieuwe waarden. Maar vooral een nieuwe band die u geestelijk één maakt met sfeer en wereld, God en eeuwigheid, is nabij.

Het Licht wordt sterker. De rechters trekken over de wereld. Zeker. Maar zij zijn bijkomstig, want waar het Licht is, is hun oordeel waardeloos. Daar waar het Licht is kan de dood niet overwinnen. Waar het Licht is daar is een vrede die lange tijd kan duren. Ik spreek van het Licht van Kerstmis, het Licht dat zich in deze tijd weer opnieuw op de wereld aankondigt. Het is een tijd van voorbereiding. Maar toch is dit ook een tijd waarin de vervulling reeds zal gaan beginnen. Zoals eens de Goddelijke en lichtende kracht neerdaalde in vele mensen, voordat Jezus geboren werd op de wereld, zo daalt deze lichtende kracht reeds op dit moment neer in vele mensen. Zo wordt het komende jaar niet slechts door een gebeuren op de wereld gekentekend, maar ook door het indringen van het werkelijk, het ware, het witte wonderlijke Licht in de mensheid.

Het is de waarheid Gods die in de komende jaren door de gouden schijn van liefde en levens omwegen de mensheid een nieuwe weg zal geven en tonen. Bovenal zal dit de mens wijzen op die ene werkelijke weg tot innerlijke ontplooiing en bewustwording. De engel die tot de herders kwam heeft, zo staat in de overleveringen, gesproken: Verheugt u want ik breng u een blijde boodschap. Ik zou dit woord voor mijzelf kunnen herhalen in deze tijd: Ik breng u een blijde boodschap. Het Licht keert terug op aarde. De duisternis die nu schijnt te heersen is slechts het valse duister dat onmiddellijk aan het komen van het Licht voorafgaat. Het geweld dat koud en vernietigend de wereld dreigt te overspoelen, is de koude waarin de dauw parelend op het gras pleegt neer te slaan, om later, glanzend in het licht van de zon, te verdampen.

Het wordt de tijd van het nieuwe Licht. Let wel: Ik zeg u niet "Jezus keert terug". Ik zeg u niet dat er profeten zullen komen om u te verlossen. Ik zeg u: "Het Licht Keert Terug!!" Het Licht dat

in u werken zal, een licht dat, zo u het erkent en aanvaardt, niet geheel het leven voor u verandert, maar wel u helpt de wereld nieuw te boetseren, tot uit de verdwazing en het geweld een rijk van ware vrede kan herontstaan, een rijk van vrede voor allen, Licht voor allen, bewustzijn voor allen.

In dit jaar dat komt, zult gij de tekenen zien van hetgeen ik u nu zeg. Gij zult misschien reeds zelf de beroering door de kracht ervaren. Laat dan het gebeuren aan u voorbijgaan. Grijp naar het Licht dat in u leeft. Grijpt uit naar de kracht die u gegeven is, gegeven wordt, de kracht, die groeiend en wassende, zich door u kan manifesteren op de wereld.

Gods Liefde, de Christus, zal herboren worden in de mensheid! Het Licht herwint zijn kracht en glans, het duister van deze wereld zal wijken. Dat is de boodschap, de blijde boodschap die ik op deze kerstdag voor u heb. Een boodschap die zichzelf bewijzen zal. En tot u allen zeg ik: Wees bereid, want de kracht is nabij en het ogenblik van openbaring staat kort, zeer kort bij in de tijd waarin gij leeft. Het oude herhaalt zich op een andere wijze, en toch gelijk. De onmetelijke Kracht die de schepping liefheeft, ook ons, richt wederom zijn aandacht en Licht op ons, opdat wij uit de verdeeldheid mogen groeien tot eenheid, opdat wij innerlijke waarheid zullen leren stellen voor uiterlijke leringen en woorden.

Dit alles zal ons gegeven zijn, opdat wij uit ons innerlijk de waarheid tot een daad zullen maken die dringt door de schijnnoodzaken en schijnwaarheden die rond u, rond ons, nog heersen. Het Licht is nabij, ook voor u, zoals voor ons allen. Wat kan ik u beter meegeven op deze dagen? Ga met het Licht en mét de Kracht. En zoverre het reeds in mij is: Moge het in u zijn en geopenbaard worden. En zover het in u kan zijn, meer nog dan in mij misschien: Moge het worden tot een stuwende werking, een werkelijkheid van vreugdige erkenning, van waarlijk leven met de liefde Gods.

Vrede zij u en de uwen. Het Licht vergezelle u op uw wegen.

N.B.

Daar op 24 en 31 december 1971 geen bijeenkomsten plaats hebben gevonden, kunnen wij u tot onze spijt ook geen verslagen van bijeenkomsten op die dagen doen toekomen. Wij zijn er echter van overtuigd, dat het verslag van deze toch wel zeer bijzondere Kerstbijeenkomst door u als een waardevolle vervanging voor deze twee niet verschijnende verslagen zal worden aanvaard. De eerstvolgende vrijdagavondbijeenkomst zal plaats vinden op vrijdag 7 januari 1972. Het verslag daarvan, zijnde nr. 18 van de Stem van Gene Zijde, zal u dus bereiken rond 14 januari 1972. De redactie van dit blad maakt van de gelegenheid gebruik u allen alsnog een lichtend, gelukkig en voorspoedig 1972 toe te wensen.

d.d. 26 december 1971